

Ліки зцілюють тіло, а книга – душу

Біблія

№ 10 (85)
2021
(жовтень)

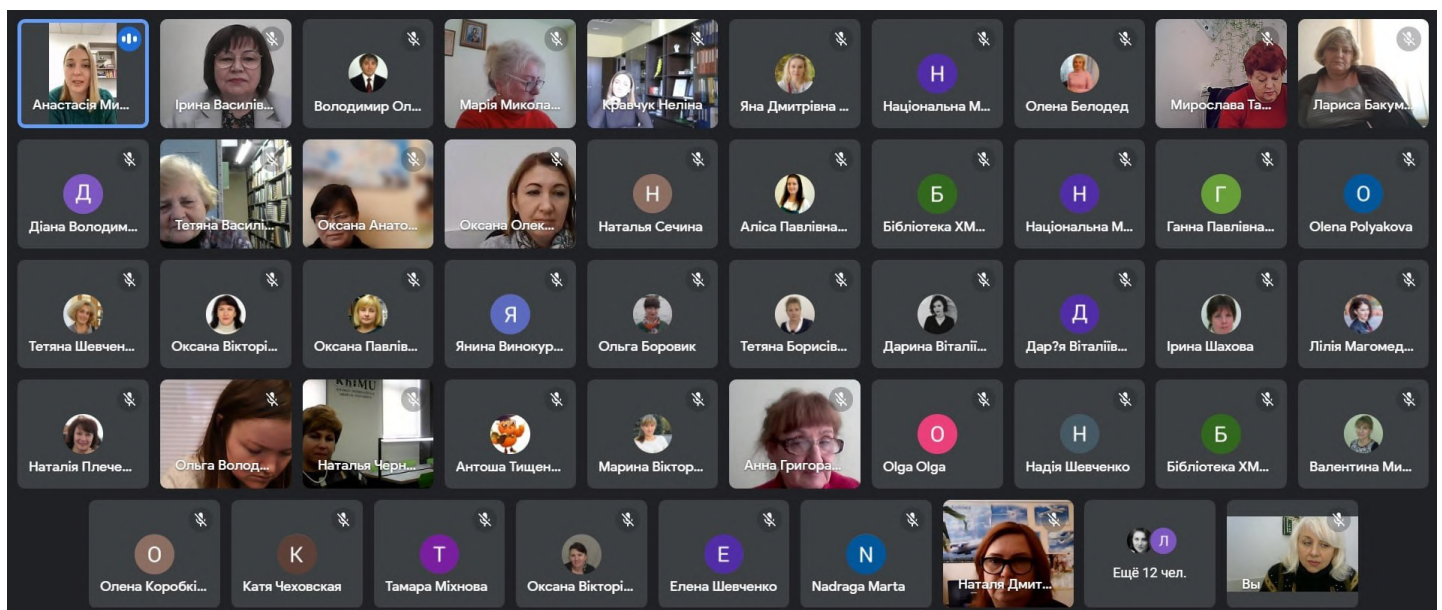
ТЕРАПЕВТ

Видається з 1 жовтня 2014 року

*Бюлетень Наукової бібліотеки
Харківського національного медичного університету*

«Бібліотеки і суспільство: рух у часі та просторі»

С. 9-11

Зміст

Час читати

Із легкістю про складне

О. Озеркіна.....С. 3

Недуги великих

Ефект Моцарта

Л. Скрипченко, В. Віскова.....С. 4-7

Хроніка подій

Круглий стіл «Принципи академічної доброчесності:
порівняння вітчизняного та зарубіжного досвіду»
Бібліотеки і суспільство: рух у часі та просторі»

Редколегія.....С. 8

І. Киричок, Н. Гаєва.....С. 9-11

Анонси подій,

Вітання з днем народження

.....С. 12

Ольга Озеркіна

Із легкістю про складне

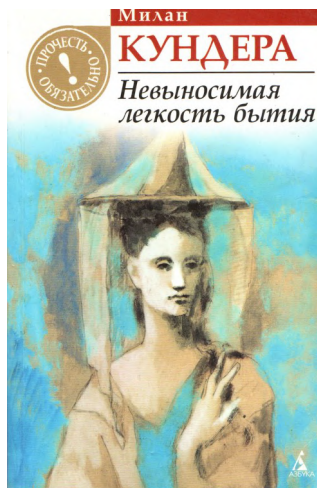
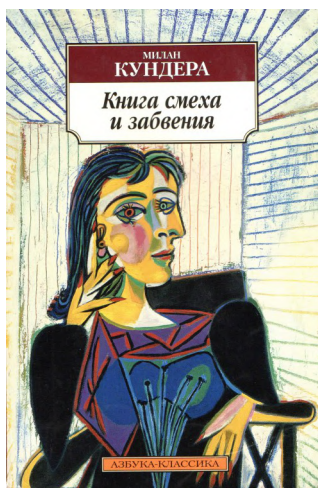
Мілан Кундера, маючи на сьогоднішній день громадянство двох країн — Чехії та Франції, народився громадянином третьої, неіснуючої вже понад тридцять років соціалістичної Чехословаччини. Цей парадокс багато що роз'яснює в його творчості, часом такої роздумливої, а часом несподівано шокуючої. Волелюбність, необмеженість у сприйнятті дійсності, схильність до постмодерністських сплесків — риси, що від самого початку були характерними для М. Кундери. Завжди вірний власним принципам, він подарував світові десять романів, чотири п'єси, збірки поезій та новел. Шлях до літератури розпочав віршами ще у шкільні роки. У 1952 р. закінчив факультет кіно Празької академії музичного мистецтва, де пізніше, вже на посаді професора, вів викладацьку діяльність. Перша книга М. Кундери вийшла друком у 1953 р., коли молодому письменнику було лише 24 роки, а останній його роман на сьогодні побачив світ у 2014 р.

На новій батьківщині, зрідка буваючи наїздами у Чехії, письменник веде вкрай самотницький спосіб життя, уникаючи зустрічей з журналістами. В одному з таких рідкісних інтерв'ю М. Кундера висловився: *«Художник повинен залишити по собі таке уявлення, немов він взагалі не жив. Його приватне життя не належить публіці. Літератор повинен в першу чергу знищити свій власний дім, щоб збудувати новий, дім свого роману»*.

«Вальс на прощання» — третій роман, написаний письменником. У ньому він скрупульозно, майже під мікроскопом вивчає найінтимніші куточки свідомості своїх необтяжених мораллю героїв. Слідом виходить «Книга сміху і забуття» — роман, який став для Мілана доленосним: після його опублікування автор був позбавлений громадянства та вимушено покидає батьківщину і знаходить новий дім у Франції.

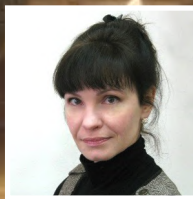
Найвідомішою з усіх стала четверта книга письменника, «Нестерпна легкість буття», перші тиражі якої побачили світ у Франції у 1984 р. Декораціями у романі виступають події оксамитової революції у Празі 1968 р. На цьому фоні розгортаються заплутані сімейні стосунки досвідченого молодого хірурга Томаша, який у проміжках між перипетіями особистого життя встигає виявляти себе як патріот та небайдужий громадянин.

Останньою книгою Мілана Кундери з написаних чеською мовою став роман «Безсмерття», який знавці його творчості відносять до жанру інтелектуальної прози. У творі більше спостережень та роздумів, ніж подій, він претендує аж ніяк не на легке проведення часу, а на мотивований пошук внутрішнього потенціалу, особистісних резервів для досягнення власного безсмертя — першорядної, на думку автора, мети для мислячого індивідуума.

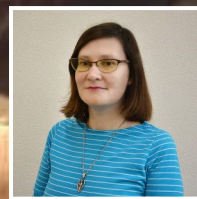

Недуги великих

Лариса Скрипченко

Віра Віскова

Ефект Моцарта

Вольфганг Амадей Моцарт — геніальний музикант, національна гордість Австрії. Поряд з Гайдном і Бетховеном він належить до найбільш значних представників Віденської класичної школи. Деякі з його музичних робіт вважаються одними з кращих музичних творінь людства. На відміну від багатьох композиторів XVIII століття, Моцарт не просто працював у всіх музичних напрямках свого часу, а й домігся в них великого успіху. Багато з його творів визнані шедеврами симфонічної, концертної, камерної, оперної та хорової музики.

Життя і смерть Моцарта залишили більше питань, ніж відповідей. Його історія сповнена легендами та міфами. Про музиканта написано сотні книг, проведено безліч досліджень. Біографія Моцарта, особливо його спосіб життя і обставини ранньої смерті, залишаються предметом численних спекуляцій і суперечок. Але навряд чи ми коли-небудь наблизимося до розгадки цього феномена. Незважаючи на геніальність і популярність, життя митця було коротким, з фінансовими проблемами і численними захворюваннями.

Йоганн Хризостом Вольфганг Амадей Моцарт народився 27 січня 1756 року в родині скрипаля і педагога Леопольда Моцарта і Ганни Марії. З 7 дітей від шлюбу Моцартів вижили тільки двоє: дочка Марія Ганна, яку друзі

і родичі звали Наннерль, і син Вольфганг. Батько зробив величезний внесок у становлення сина як особистості і музиканта. Все життя їх пов'язувала духовна близькість. Широко відома фраза Вольфганга: «Після тата — тільки Господь» [2]. Юнак і його старша сестра Марія Анна ніколи не відвідували громадську школу. Освіту, не тільки музичну, але й загальну (основи математики, письма, читання), вони отримали від батька — природженого педагога. Його посібник з навчання гри на скрипці довгий час вважали найкращим. Вже в 4 роки Вольфганг малює каракулі на нотному папері — ноти, що, здається, виглядають хаотично, складаються в просту, але грамотну з точки зору гармонії п'єсу. Так, в 4-річному віці хлопець написав концерт для клавієсини, а свою першу оперу на латинський текст «Аполлон і Гіацинт» юний музикант створив у 1767 році, в 11-річному віці.

Коли Моцарту виповнилось 6 років, батько прийняв рішення відправитися з виступами по містах Європи з метою привернути увагу до надзвичайного таланту сина. Перші гастролі сім'ї Моцартів відбулися на початку 1762 року в Мюнхені. Восени того ж року Леопольд Моцарт з Вольфгангом та його сестрою вирушають до Відня. Діти зустрічали самий теплий прийом, вражаючи слухачів виконавськими навичками. Марія Анна виконувала технічно складні

Йоганн Хризостом Вольфганг
Амадей Моцарт
(1756-1791)

музичні п'єси. Вольфганг же грав не просто віртуозно — йому зав'язували очі, покривали клавіатуру хусткою, він грав з листа, імпровізував. Приїзд маленького музиканта викликав справжню сенсацію, завдяки цьому Моцарти щодня отримували запрошення на прийоми в будинках знаті і аристократії. Леопольд не хотів відмовлятися від запрошень високих посадовців, в них він бачив потенційних покровителів сина [4]. Виступи, що тривали по кілька годин, сильно виснажували Вольфганга. У 1764 році музикант захворів на флегмозну ангіну. В одному з листів батько висловлює побоювання за його здоров'я: «За наступний місяць Вольфганг так схуднув, що його неможливо було впізнати» [1, 2]. Після чергового

виступу перед імператрицею, хлопець відчув себе погано, і пізніше захворів на скарлатину. Менше ніж через місяць у нього почались сильні ревматичні болі в ногах (навіть не міг стояти), що супроводжувались лихоманкою. Ця послідовність захворювань, як вважають сучасні дослідники, дозволяє припустити стрептокову інфекцію, ускладнену вузликовою еритемою і ревматичним приступом. В цілому можна сказати, що турне по австрійським і європейським дворам (1763-1771), яке зайняло майже 7 років, значно похитнуло здоров'я юного Моцарта [1].

У 1763 році, після шаленого успіху маленького генія, родина їде в турне Німеччиною та Західною Європою, де діти грали при дворі або в громадських академіях. Важливим результатом цієї поїздки було знайомство Моцартів з італійською симфонією і оперою. Крім того, в Лондоні вони зустрілися з Йоганном Крістіаном Бахом, якого малий Вольфганг обрав зразком для наслідування. Під час подорожі композитор пише перші чотири сонати для фортепіано та скрипки, а також симфонію мі-мажор. Після року в Зальцбурзі батько з сином їдуть до Італії. Там під час першої поїздки

Портрет Вольфганга Амадея Моцарта у віці 13 років у Вероні (1770). Картина художника Веронської школи, ймовірно Джамбеттіно Чиньяролі.

Сім'я Моцарта дає гастролі у Парижі (1763). Акварель Кармонтеля. Musee Conde (передмістя Парижу)

Моцарт написав оперу «Mitridate Re di Ponto» (1770), що мала успіх у публіки, а під час двох наступних — «Ascanio in Alba» (1771) та «Lucio Silla» (1772). В Італії композитор створив соло кантату «Exsultate, jubilate», популярну й нині.

У 1771 році в Мілані, хоча й при протидії театральних імпресарію, поставлена опера Вольфганга Амадея Моцарта «Мітрідат, цар Понтійський» (італ. Mitridate, Re di Ponto), яка прийнята публікою з захопленням. Через рік композитор призначений концертмейстером Зальцбурзької придворної капели. На цій посаді він мав можливість писати музику в багатьох жанрах — симфонії, сонати, струнні квартети, опери, а також отримав виконавчий успіх. Моцарт плідно працює, зокрема, створює 6 клавірних сонат, кілька скрипкових сонат і фортепіанних концертів, велику симфонію № 31 D-dur, прозвану Паризькою, кілька духовних хорів, 12 балетних номерів (1775-1780). У 1777 році він знову починає пошуки роботи через низьку зарплатню концертмейстера придворної капели. Робота органіста у Версалі ненадовго затримала музиканта у Франції,

але у 1778 році його мати захворіла і померла. Композитор повертається до Німеччини. У 1781 році в Мюнхені відбулася прем'єра опери «Ідомені» (Idomeneo). Опера мала успіх, але обмежилась лише мюнхенськими виставами [3].

Наприкінці липня 1781 року Моцарт починає писати оперу «Викрадення з сералю» (нім. Die Entführung aus dem Serail), прем'єра якої відбулася 16 липня 1782 року. Її захоплено прийняли у Відні, вона набула широкого поширення у Німеччині. Однак, незважаючи на успіх опери, авторитет Моцарта, як композитора, у Відні залишався досить низьким — мешканцям міста його твори не були відомі. Успіх опери не поширився навіть за межі Мюнхена.

Моцарт викладав музику і мав велику кількість учениць, особливу симпатію проявляв до Терези фон Траттнер. Пізніше він присвятив їй сонату До мінор (К. 457) та фантазію До мінор (К. 475). Проте 4 серпня 1782 року у віденському кафедральному соборі Святого Стефана відбулося заручення Моцарта з Констанцією Вебер, що в подальшому спричинило їх конфлікт з батьком.

У 1784 році музикант почав працювати над оперою «Весілля Фігаро». Після віденської прем'є-

ри, у грудні 1786 року опера пройшла в Празі і мала приголомшливий успіх: мелодії з неї «розтягли» на музику для танців і навіть співали на вулиці. У 1787 році Моцарт почав роботу над новою оперою. Лоренцо да Понте (придворний поет-лібретист) запропонував для сюжету лібрето п'єсу «Дон Жуан». В процесі роботи над оперою 28 травня 1787 року помер батько Вольфганга — Леопольд Моцарт. Ця подія стала для композитора великою втратою, адже він звик постійно відчувати батьківську підтримку.

Моцарт отримав посаду імператорського камерного композитора та музиканта після смерті Крістофа Глюка 7 грудня 1787 року. В цьому ж році різко знизилась кількість «академій» (концертів) Моцарта, його фінансове становище різко погіршилося. Незважаючи на це, протягом літа 1788 року він пише три нині найзнаменитіші симфонії: № 39 Мібемоль мажор (К. 543), № 40 Сіль мінор (К. 550) і № 41 До мажор (Юпітер, К. 551) [4].

Вольфганг Моцарт з дитинства не відрізнявся міцним здоров'ям. Усі відомості про хвороби композитора уривчасті і ґрунтуються здебільшого на здогадках, а не на конкретних фактах. Як вважав Герман Аберт — відомий дослід-

ник життя Моцарта, хвороба музиканта ускладнена загальною слабкістю: наслідком важких захворювань, перенесених у дитинстві та пов'язаних із надмірним навантаженням. Деякі сучасні дослідники вважають, що австрійський геній міг страждати від ряду неврологічних захворювань, в тому числі від синдрому Жіля де ла Туретта, описаного французьким неврологом з таким же ім'ям у 1885 році. У 1767 році під час епідемії композитор захворів віспою у важкій формі. У 1772 році, повернувшись з турне по Італії, Моцарт переніс невідоме захворювання, наслідком якого став інфекційний гепатит.

Здоров'я Моцарта й надалі продовжує погіршуватися. Нині дослідники припускають, що він страждав на ниркову коліку або гострий пієлонефрит, дехто вважає, що розвинувся гломерулонефрит, який пізніше і спричинив смерть великого композитора. Музикант так погано почував себе, що навіть не зміг бути присутнім на похоронах батька. Весну і літо 1790 року композитор продовжує хворіти і перебувати в хронічній депресії. Окрім проблем зі здоров'ям, його сім'ю тяжить постійна відсутність грошей. В останні 6 місяців життя у Моцарта посилились болі, йому стали приходити думки про смерть. Восени 1791 року музикант вже не зміг піднятися з ліжка. За ним доглядали дружина та сімейний лікар Томас Франц Клосет. Вольфганг Амадей Моцарт помер в ніч на 5 грудня 1791 року, не доживши до 36-річчя. У свідоцтві про смерть зазначено діагноз «гарячка». Відповідно до тогочасної традиції композитор похований у загальній могилі на кладовищі Сент-Маркс за Віднем [1].

Перелік захворювань, що переніс Моцарт протягом життя, є основою для побудови логічних причин його смерті. Але полеміка

Моцарт та Констанція під час свого медового місяця. Листівка XIX століття

триває й досі, незважаючи на те, що від дня смерті минуло понад 230 років. Багато вчених-медиків намагалися дізнатися діагноз, поставлений Моцарту лікарями, і все більше схилялися до того, що причиною смерті композитора стала хронічна хвороба, ускладнена гострим інфекційним захворюванням. Серед поширених теорій — грип, трихіноз, рідкісна хвороба нирок і в цілому недосконалість медицини кінця 18 століття. Існує також дуже популярна гіпотеза, що музикант був отруєний миш'яком або похідними ртуті, але сучасні дослідники вважають, що це лише одна з теорій, яка взагалі не має фактичних доказів [2].

Творчий доробок Вольфганга Амадея Моцарта становить понад 600 творів: більш як 50 симфоній, понад 19 опер, велика кількість інструментальних концертів (зокрема 27 фортепіанних), 13 струнних квартетів, 35 сонат для скрипки, Реквієм та багато інших інструментальних та хорових творів [3]. Вже хронічно хворий, він відрізнявся вражаючим зльотом творчих сил.

Таємниця у геніального композитора дійсно багато і ще одна з них — це так званий «Ефект Моцарта». Вчені й досі ламають голову, намагаючись знайти відповідь на питання, чому саме його музика так сприятливо впливає на здоров'я, чому, слухаючи ці твори, ми заспокоюємось і починаємо краще мислити? «Ефект Моцарта» отримав популярність після публікації результатів до-

Моцарт пише (близько). Картина Йозефа Бюхе

слідження вчених з Університету Каліфорнії в журналі *Nature* у 1993 році. У ході експерименту 36 студентів поділили на 3 групи, кожна з яких протягом 10 хвилин слухала певний музичний запис. Група, яка слухала Моцарта, мала IQ на 8-9 позицій вище. У 2020 році в Центрі епілепсії та неврології міста Брно (Чеська Республіка) проведено ще одне цікаве дослідження: 18 хворим на тяжку форму епілепсії встановили електроди, що реєструють активність мозку. Пацієнти слухали Сонату Моцарта для двох фортепіано К. 448. В результаті дослідження з'ясували, що епілептиформні розряди при електроенцефалографії зменшувалися під час прослуховування музики Моцарта [5]. Також музику геніального композитора використовують в

операційних, тому що вона позитивно впливає на артеріальний тиск, ритми серця, загальний стан пацієнта. Навколо ймовірного ефекту зросла ціла індустрія. Саме словосполучення «Mozart effect» зареєстроване як торгова марка, під нею продається безліч музичних збірок.

Ми й досі можемо гадати — що за сила була в цій людині, яка пізнала ранню славу і складну долю музичного генія? Саме ця сила дозволила йому переступити небуття — Моцарт живий, бо звучить його музика, і не тільки, коли її виконують на сцені. Вона звучить у серцях всіх шанувальників його таланту. До сьогодні Вольфганг Амадей Моцарт вважається одним із найгеніальніших музикантів в історії людства!

Використані джерела:

1. Лаврентьева Н. А. Загадка смерти Моцарта / Н. А. Лаврентьева // Фельдшер и акушерка. – 1985. – № 4. – С. 52-54.
2. Камаева О. И. Последняя болезнь Моцарта / О. И. Камаева // Терапевтический архив. – 1996. – № 6. – С. 84-87.
3. Моцарт, Вольфганг Амадей [Електронний ресурс] / Наукова бібліотека Національного університету «Острозька академія». – Режим доступу: <https://lib.ua.edu.ua/funds/music/classicism/wolfgang-amadeus-mozart> (дата звернення: 27.10.2021). – Назва з екрана.
4. Вольфганг Амадей Моцарт. Жизненный и творческий путь. – Режим доступа: <https://wolfgang-mozart.ru/2.php>. (дата обращения: 27.10.2021). – Название с экрана.
5. Mozart effect in epilepsy: why is Mozart better than Haydn? Acoustic qualities-based analysis of stereoelectroencephalography / K. Stillova, T. Kiska, E. Koriřakova [et al.] // European Journal of Neurology. – 2021. – Vol. 28, N 5. – P. 1463-1469.
6. «Соната для двох фортепіано в ре-мажорі К. 448»: https://www.youtube.com/watch?v=0HINrk3_37A.

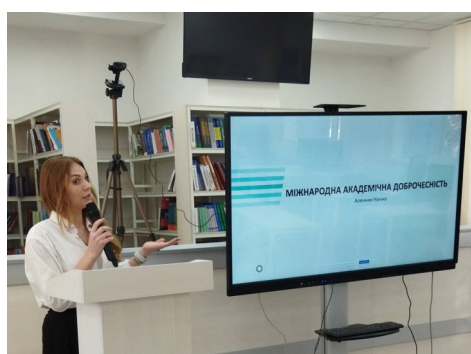
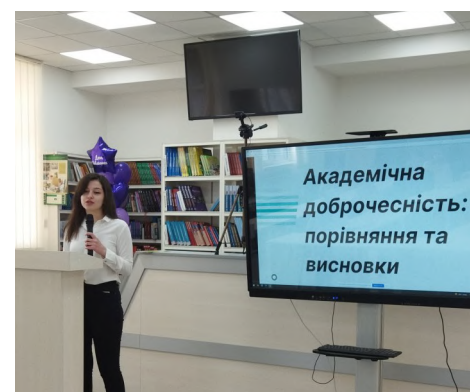
Круглий стіл «Принципи академічної доброчесності: порівняння вітчизняного та зарубіжного досвіду»

19 жовтня відбувся круглий стіл з питань академічної доброчесності. Захід організований Науковою бібліотекою (директорка — І. Киричок) спільно з сектором з оцінки якості освіти Студентської ради ХНМУ (голова сектору — Е. Польща, студент), за участі представників професорсько-викладацького складу університету — завідувачки кафедри філософії проф. К.І. Карпенко і проф. В.О. Абашніки.

Враховуючи необхідність дотримання протиепідемічних вимог, захід пройшов у змішаному форматі: організатори та доповідачі зібрались в читальній залі Наукової бібліотеки, інші учасники приєднались онлайн через Google Meet. Студенти виступили з доповідями: «Академічна доброчесність в Україні» (Тунік Анастасія, 2 мед. факультет), «Академічна доброчесність за кордоном» (Аленчик Нонна, 4 мед. факультет) та «Академічна доброчесність: порівняння та висновки» (Абдуллаєва Хадіджа, 2 мед. факультет). Далі відбулась цікава

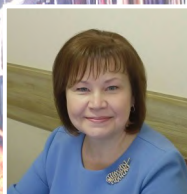

дискусія і обговорення питань, які хвилюють студентство, — їх задавали і ті, хто був присутній в читальній залі, і ті, хто приєднався онлайн. Шукали відповіді на питання: чи були випадки покарання за плагіат в Україні, як в нашому університеті борються з плагіатом, як можна боротися з «роботами на замовлення» і порталами, які пропонують такі послуги, скільки часу має пройти, щоб повноцінно запровадити академічну доброчесність та багато інших. У кожного були свої думки з цього приводу, проте об'єднала всіх одна — починати позитивні зміни необхідно з себе!

Хроніка подій

Ірина Киричок

Наталя Гаєва

«Бібліотеки і суспільство: рух у часі та просторі»

26-27 жовтня відбулась IV Науково-практична Інтернет-конференція «БІБЛІОТЕКИ І СУСПІЛЬСТВО: РУХ У ЧАСІ ТА ПРОСТОРІ», організована Науковою бібліотекою Харківського національного медичного університету (НБ ХНМУ), яка в цьому році вперше пройшла в онлайн-форматі на платформі Google Meet.

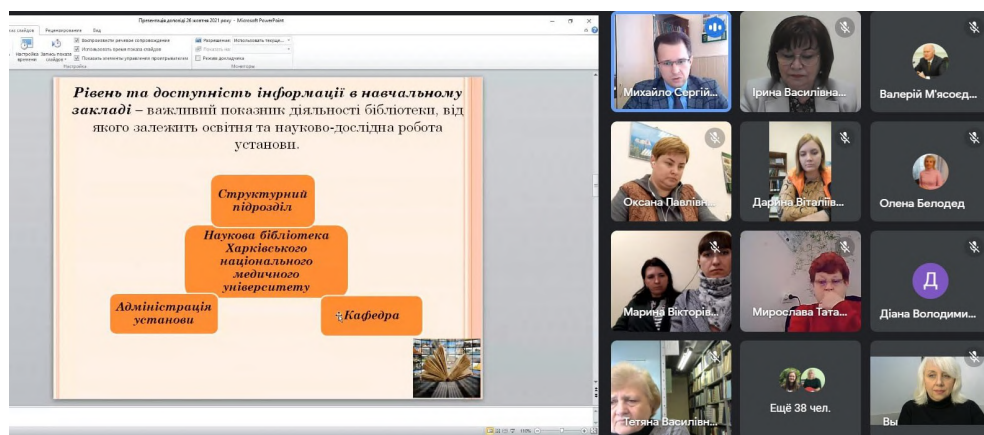
Відкрила конференцію Ірина Киричок, директорка НБ ХНМУ, привітав учасників та побажав плідної роботи професор Валерій М'ясоєдов, проректор з наукової роботи ХНМУ, зазначивши особливе місце бібліотек у вищій медичній освіті та вкрай важливу місію для суспільства в цифрову епоху.

Про зміну ролі бібліотек в освітньому та науково-дослідному процесах закладів вищої освіти, нові напрями бібліотечної роботи, спрямовані на забезпечення інформаційних потреб сучасного користувача, говорила більшість спікерів. Так, професор кафедри патологічної анатомії ХНМУ Ми-

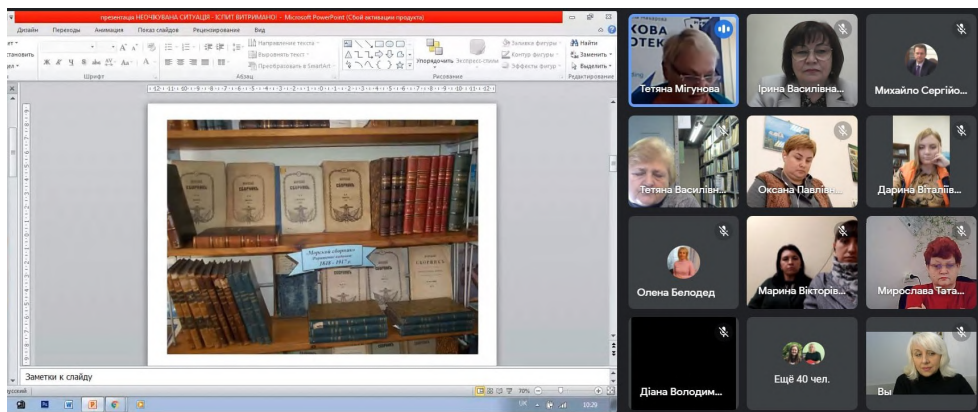
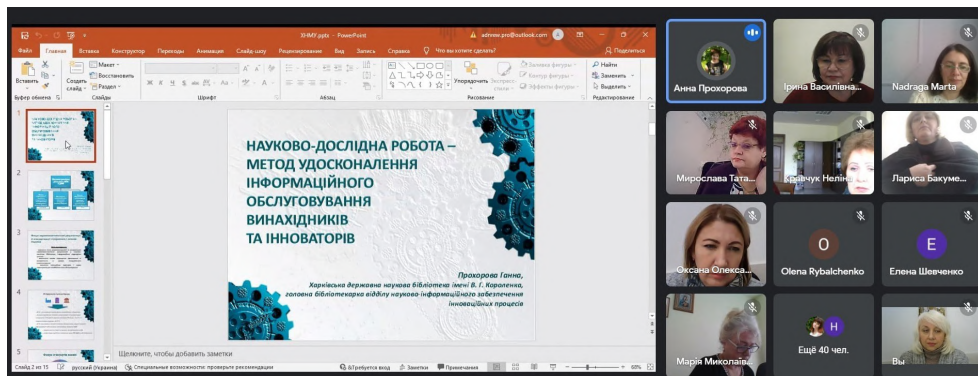

хайло Мирошніченко зазначив роль університетської бібліотеки в медичному виші, а місце наукової бібліотеки в сучасній моделі інформаційно-освітнього середовища університету (ХДУХТ) висвітли-

ла Лариса Бакуменко, директорка Наукової бібліотеки Харківського державного університету харчування та торгівлі. Представниця наукової бібліотеки Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого Ірина Бова, завідувачка відділу обслуговування, продемонструвала відеоролик про основні підходи й організацію бібліотеки нового покоління — від ідеї створення і закладання першого каменю фундаменту до втілення такого масштабного проєкту в життя, звернула увагу на важливість створення її сучасного й комфортного простору.

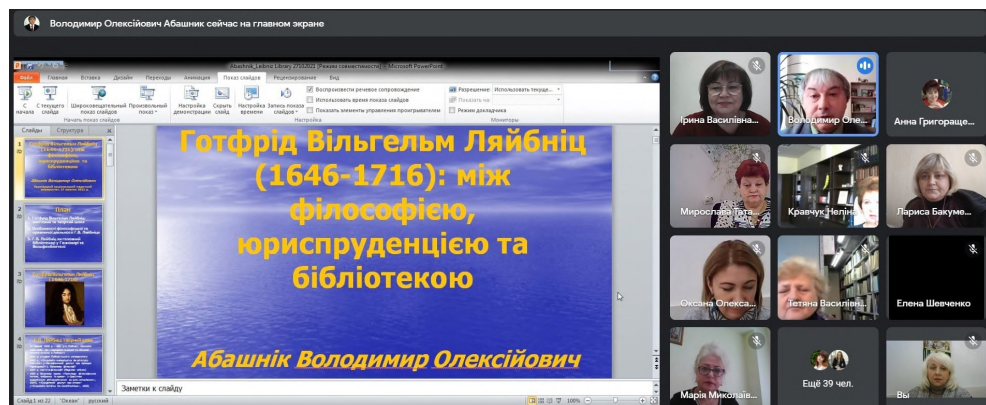

Досвідом підтримки наукових досліджень, наукової комунікації та іміджевими заходами в практиці роботи поділились колеги з Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова Вікторія Коваленко, завідувачка сектору наукової бібліографії, та Майя Мельник, заступниця директорки Наукової бібліотеки. Цікаво про створення веб-портфоліо науковців як інструменту інформаційно-аналітичної підтримки науки в університеті ділилась Наталія Ніколаєнко, директорка Наукової бібліотеки новоутвореного у Харкові Державного біотехнологічного університету. Про досвід роботи Наукової бібліотеки Національного університету кораблебудування ім. адм. Макарова в умовах пандемії COVID-19 розповіла Тетяна Мігунова, провідна методистка. Полякова Олена, головна бібліотекарка відділу науково-інформаційної роботи Національної наукової медичної бібліотеки України розповіла про практику підтримки академічної доброчесності в рамках створення аналітичної довідки про публікаційну активність медичних працівників

на замовлення МОЗ України. Досвідом удосконалення інформаційного обслуговування винахідників та інноваторів поділилась Ганна Прохорова, головна бібліотекарка відділу науково-інформаційного забезпечення інноваційних процесів Харківської державної наукової бібліотеки імені В. Г. Короленка.

Декілька доповідей були присвячені історичним, філософським аспектам роботи бібліотек, визначним персоналіям та активним читачам. Так, директорка Наукової бібліотеки Ужгородського національного університету Марія Медведь зацікавила розповіддю про найбільшу книгозбірню Закарпаття — Наукову бібліотеку ДВНЗ «Ужгородський національний університет», яка в минулому році відсвяткувала своє 75-річчя. Професор кафедри філософії ХНМУ Володимир Абашнік з цікавої точки зору представив життя Готфріда Вільгельма Ляйбніца, видатного німецького філософа, математика і логіка, мовознавця і дипломата, який до того ж багато років був бібліотекарем в Ганновері та Вольфенбюттелі. Про надзвичайну людину, читача з великої літери — Юрія Митрофановича Панишка, у минулому доцента кафедри анатомії і фізіології Львівського державного інституту фізичної культури імені Івана Боберського, з точки зору медичної біографістики розповіла Марта Надрага, директорка бібліотеки Львівського національного медичного університету ім. Данила Галицького.

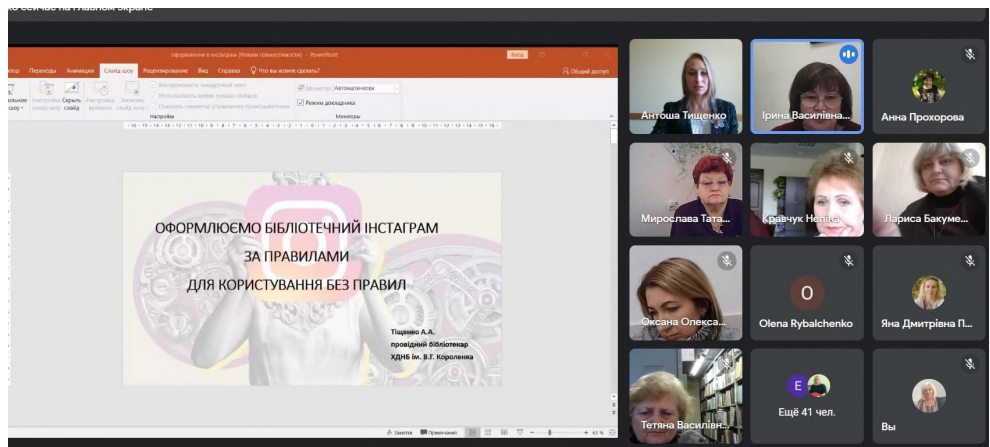
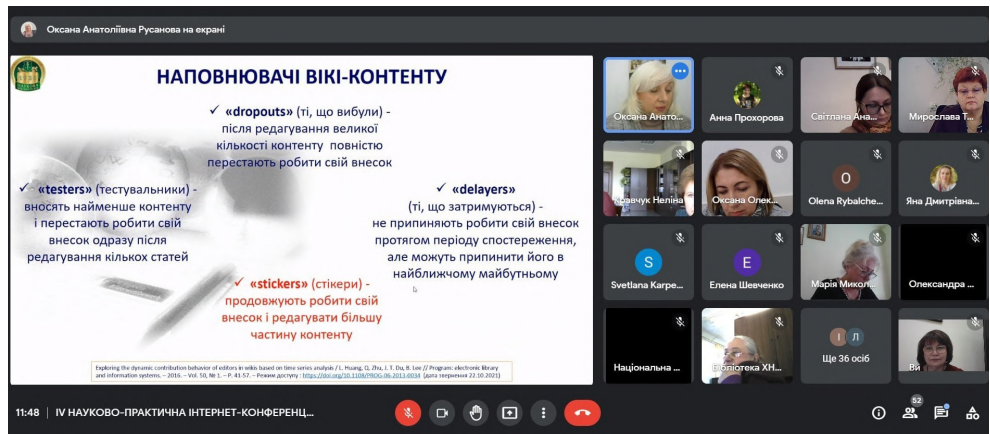
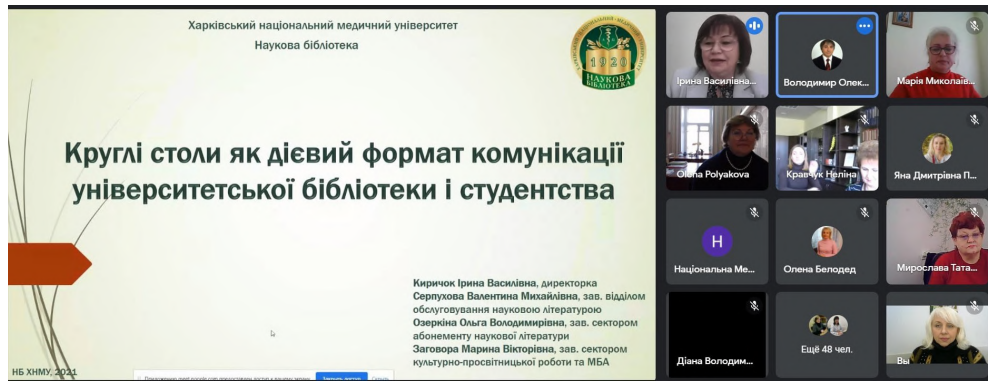

Студентська молодь завжди у центрі уваги університетських бібліотек. Директорка нашої бібліотеки Ірина Киричок поділилась досвідом щодо організації і проведення круглих столів, які є дієвим форматом комунікації університетської бібліотеки і студентства, а керівниця психологічної служби ХНМУ Анастасія Горецька розповіла про свої спостереження впливу літератури на формування особистості молодшої людини — студента-медика. Вікі-проекти академічної бібліотеки з акцентом на достовірність вікі-контенту є новим вектором і бібліотечної роботи, і взаємодії із студентами — про це у своїй доповіді зазначила Оксана Русанова, завідувачка відділу інформаційних технологій та комп'ютерного забезпечення НБ ХНМУ.

Розвиток soft skills, покращення фахових навичок бібліотечних працівників, засоби комунікації з читацькою громадою тощо, наразі, набувають нового змісту. Дискутабельною була доповідь Ганни Григоращенко, головної бібліотекарки Полтавського державного медичного університету, про стимули і мотивації в бібліотечному

менеджменті. Не залишила байдужими учасників і доповідь «Оформлюємо бібліотечний Інстаграм за правилами для користування без правил» Антоніни Тищенко, провідної бібліотекарки відділу науково-методичної роботи Харківської державної наукової бібліотеки імені В.Г. Короленка. Вона звернула увагу на «смаки» сучасних користувачів і кліповий формат сприйняття інформації

молоддю — те, на що необхідно звертати увагу бібліотекам при створенні власного Інстаграм-контенту. Слухачі розділись на «за» і «проти», але на протипагу власним думкам зійшлись на одному — бібліотеки не стоять осторонь сучасних засобів комунікації з користувачами, вони завжди «у тренді».

У роботі конференції взяли участь понад 70 фахівців з різних бібліотек України. Наприкінці кожного дня учасники обмінювались думками, аналізували представлений досвід та проблемні питання в роботі, висловлювали вдячність за надзвичайно інформативні доповіді!

Конференція проходила в особливих епідемічних умовах через поширення COVID-19. Використання цифрових технологій і додатків для проведення відеоконференцій зробило можливим змінити формат нашої Інтернет-конференції, яка раніше проводилась протягом тижня на сайті НБ ХНМУ в асинхронному форматі спілкування учасників. Відтепер її формат змінено на онлайн з можливістю синхронного спілкування організаторів і учасників, що робить проведення зручним і більш масовим, зокрема в особливих епідемічних умовах.

ЗАПРОШУЄМО ОЗНАЙОМИТИСЬ З ВИСТАВКАМИ:

Книжкова виставка (традиційна):

«І свічка плакала в скорботі»

(до Дня пам'яті жертв голодоморів) – з 27 листопада

«В.П. Голик: лікар, вчений, педагог»

(до 75-річчя від дня народження видатного вихованця ХНМУ) – з 27 листопада

Місце експозиції: Абонемент наукової літератури з читальною залю

(проспект Науки 4, корпус «Б»)

Віртуальні виставки:

«Попов Іван Степанович (1891 - 1968)»

(до 130 річчя з дня народження доктора медичних наук, професора, завідувача кафедри дерматології 2-го Харківського медичного інституту (1934 – 1941) та кафедри шкірних і венеричних хвороб ХМІ (1943 - 1966) – з 26 листопада

З віртуальною виставкою пропонуємо ознайомитися на сайті НБ ХНМУ

<http://libr.knmu.edu.ua/>

*Вітаємо співробітників Наукової бібліотеки
з днем народження
у жовтні!*

*Озеркіну Ольгу!
Скрипченко Ларису!
Кустову Катерину!*

Контакти:

м. Харків,
пр. Науки, 4

тел. (057)7077209

моб. (097)9937709

e-mail: km.kustova@knmu.edu.ua

Редакційна колегія:

Киричок І.В. (головний редактор)

Русанова О.А. (відповідальний редактор)

Кустова К.М.

Гаєва Н.Д.

Борисова О.П.

